

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 2Csp/240/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117233282
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Perďochová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2021:5117233282.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Michaelou Perďochovou, v spore žalobkyne: B. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, N., právne zastúpená Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., IČO: 47 256 907, so sídlom Kpt. Jaroša 29, Trenčín, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o. , IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 400,57 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 200,- Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- III. Vo zvyšnej časti súd žalobu z a m i e t a.
- IV. Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 63,16 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručенou tunajšiemu súdu dňa 30.11.2017 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 536,15 Eur a zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200,- Eur, ako aj náhrady trov konania.

2. Žalobu skutkovo odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila tri zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dňa 14.08.2012 so žalovaným uzatvorila Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva I.“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 960,-Eur so splatnosťou 36 mesačných splátok po 54,50 Eur, s celkovou čiastkou na úhradu 1.962,-Eur. Zároveň bola žalobkyňa povinná zaplatiť odmenu za poskytnuté služby vo výške 142,56 Eur. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru - Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podpísanej žalobkyňou 13.08.2012 a žalovaným 14.08.2012 vyplýva, že žalobkyňa v bode 5 žiadala o poskytnutie úveru vo výške 960,-Eur, so splatnosťou 36 splátok, s výškou mesačnej splátky 54,50 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 1.962,-Eur, s predpokladanou RPMN za úver 70,01%, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01% a s priemernou RPMN za úver vo výške 46,52%, poskytnutá čiastka revolvingu 549,36 Eur pri predpokladanej RPMN 60,28%, ročnej úrokovej sadzbe 68,44 %, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú je povinná zaplatiť bola 1.308,- Eur. V bode 6 sú dopísané údaje o schválenom revolvingovom úvere, z čoho vyplýva, že poskytnutá čiastka revolvingu je 960,-Eur, splatnosť je 36 splátok, výška mesačnej splátky vrátane úrokov je 54,50 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť je 1.962,-Eur s RPMN za úver 68,92 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01% a s priemernou

RPMN za úver vo výške 46,52%, poskytnutá čiastka revolvingu 549,36 Eur, pri predpokladanej RPMN 62,80%, ročnej úrokovej sadzbe 68,44%, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú je povinná zaplatiť 1.308,-Eur a ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania 8,75%. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 14.08.2012 vyplýva, že žalobkyni bol schválený úver vo výške 960,-Eur so splatnosťou na 36 mesiacov, s mesačnou splátkou úveru 54,50 Eur, s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 19.09.2012, s dátumom poslednej splátky úveru 19.08.2015, s mesačnou periodicitou splácania úveru, dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania v 19. deň, RPMN úveru 68,92%, s priemernou hodnotou RPMN platnej ku dňu podpísania zmluvy 46,52%, celková čiastka, ktorú musí žalobkyňa zaplatiť 1.962,-Eur, odplata za poskytnutie služby podľa Dohody o poskytnutí služby 142,56 Eur s ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01%, schválená výška revolvingu 635,76 Eur, s výškou RPMN 68,44%. Dňa 24.01.2013 žalobkyňa so žalovaným uzatvorila Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva II.“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 960,-Eur, so splatnosťou 42 mesačných splátok po 51,44 Eur, s celkovou čiastkou na úhradu 2.160,48 Eur. Zároveň bola žalobkyňa povinná zaplatiť odmenu za poskytnuté služby vo výške 138,14 Eur. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru - Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podpísanej žalobkyňou 21.01.2013 a žalovaným 24.01.2013 vyplýva, že žalobkyňa v bode 5 žiadala o poskytnutie úveru vo výške 960,-Eur, so splatnosťou 42 splátok, s výškou mesačnej splátky 51,44 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 2.160,48 Eur, s predpokladanou RPMN za úver 70,02%, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,02% a s priemernou RPMN za úver vo výške 46,35 %, poskytnutá čiastka revolvingu 506,17 Eur, pri predpokladanej RPMN 63,32%, ročnej úrokovej sadzbe 76,21 %, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú je povinná zaplatiť 1.234,56 Eur. V bode 6 sú dopísané údaje o schválenom revolvingovom úvere, z čoho vyplýva, že poskytnutá čiastka úveru je 960,-Eur, splatnosť je 42 splátok, výška mesačnej splátky vrátane úrokov je 51,44 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť je 2.160,-Eur s RPMN za úver 65,61 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,02% a s priemernou RPMN za úver vo výške 46,35%, poskytnutá čiastka revolvingu 506,17 Eur, pri predpokladanej RPMN 70,02%, ročnej úrokovej sadzbe 76,21%, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú je povinná zaplatiť 1.234,56 Eur a ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania 8,75%. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 24.01.2013 vyplýva, že žalobkyni bol schválený úver vo výške 960,-Eur so splatnosťou na 42 mesiacov, s mesačnou splátkou úveru 51,44 Eur, s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 19.03.2013, s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru 19.08.2016, s mesačnou periodicitou splácania úveru, dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania v 19. deň, RPMN úveru 65,61%, s priemernou hodnotou RPMN platnej ku dňu podpísania zmluvy 46,35%, celková čiastka, ktorú musí žalobkyňa zaplatiť 2.160,48 Eur, odplata za poskytnutie služby podľa Dohody o poskytnutí služby 138,14 Eur s ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,02%, schválená výška revolvingu 577,93 Eur, s výškou RPMN 70,02%. Dňa 14.03.2012 žalobkyňa so žalovaným uzatvorila Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva III.“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.500,-Eur, so splatnosťou 36 mesačných splátok po 85,15 Eur, s celkovou čiastkou na úhradu 3.065,40 Eur. Zároveň bola žalobkyňa povinná zaplatiť odmenu za poskytnuté služby vo výške 111,47 Eur. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru - Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podpísanej žalobkyňou 05.03.2012 a žalovaným 14.03.2012 vyplýva, že žalobkyňa v bode 5 žiadala o poskytnutie úveru vo výške 1.500,-Eur, so splatnosťou na 36 splátok, s výškou mesačnej splátky 85,15 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 3.065,40 Eur, s predpokladanou RPMN za úver 70,00%, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,00% a s priemernou RPMN za úver vo výške 45,23%, poskytnutá čiastka revolvingu 858,31 Eur, pri predpokladanej RPMN 60,27%, ročnej úrokovej sadzbe 68,44 %, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú je povinná zaplatiť 2.043,60 Eur. V bode 6 sú dopísané údaje o schválenom revolvingovom úvere, z čoho vyplýva, že poskytnutá čiastka úveru je 1.500,-Eur, splatnosť je 36 splátok, výška mesačnej splátky vrátane úrokov je 85,15 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť je 3.065,40 Eur s RPMN za úver 68,76 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,00% a s priemernou RPMN za úver vo výške 45,23%, poskytnutá čiastka revolvingu 858,31 Eur, pri predpokladanej RPMN 62,79%, ročnej úrokovej sadzbe 68,44%, celkovej čiastke pri revolvingu, ktorú je povinná zaplatiť 2.043,60 Eur a ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania 9%. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 14.03.2012 vyplýva, že žalobkyni bol schválený úver vo výške 1.500,-Eur so splatnosťou na 36 mesiacov, s mesačnou splátkou úveru 85,15 Eur, s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 19.04.2012, s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru 19.03.2015, s mesačnou periodicitou splácania úveru, dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania v 19. deň, RPMN úveru 68,76%, s priemernou hodnotou RPMN platnej ku dňu podpísania zmluvy 45,23%, celková čiastka, ktorú musí žalobkyňa zaplatiť 3.065,40 Eur, odplata za poskytnutie služby podľa Dohody o poskytnutí služby 111,47 Eur s ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,00%, schválená výška revolvingu 993,43 Eur,

s výškou RPMN 62,79%. Žalobkyňa poukázala na to, že predmetné zmluvy sú zmluvy spotrebiteľské a zároveň aj spotrebiteľské úvery, ktoré musia obsahovať náležitosti ustanovené zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobkyňa bola toho názoru, že zmluvy neobsahujú náležitosti v zmysle citovaného zákona v znení platnom ku dňu uzatvorenia jednotlivých zmlúv. Zmluvy sú v rozpore s ust. § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko žalobkyňa so žalovaným spísali žiadosť o poskytnutie úveru v bode 5 a následne táto bola podpísaná žalovaným. Z bodu 6 zmluvy vyplýva, že sa nemá vyplíňať a teda v čase uzavretia zmluvy táto časť nebola vyplnená, o čom svedčí aj iný typ písma, kde sú uvedené údaje o schválenom revolvingovom úvere. Žalobkyni následne došlo oznámenie veriteľa o schválení úveru-zmluvy o revolvingovom úvere. Uvedené oznámenie však nie je podpísané žalobkyňou. Z toho vyplýva, že žalobkyňa so žalovaným neuzatvorili písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, ako to má na mysli ust. § 9 ods. 1, nakoľko písomná forma bola uvedená len na žiadosti o poskytnutie úveru, pričom schválenie úveru s uvedením výšky úveru a všetkých náležitostí týkajúcich sa splátok, úrokov, RPMN, boli uvedené len v oznámení veriteľa, ktoré žalobkyňa nepodpísala. Spotrebiteľský úver sa potom podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a / považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva nemá písomnú formu. Zmluvy sú zároveň v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k/ cit. Zákona, nakoľko neobsahujú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a s § 9 ods. 2 písm. f/, podľa ktorého zmluva musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Z toho dôvodu sa úver poskytnutý na základe zmluvy I. a III. v zmysle ust. § 11 ods.1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase ich uzavretia a na základe zmluvy II. v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase jej uzavretia, považujú za bezúročné a bez poplatkov. Ďalej poukázala žalobkyňa na úrokovú sadzbu obsiahnutú vo všetkých zmluvách, ktorá je v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, nakoľko výrazne prevyšuje odplatu obvyklú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery. Podľa informácií NBS bola v auguste roku 2012 priemerná ročná úroková miera pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých v obchodných bankách 12,12%, v januári 2013 bola 11,97% a v marci 2012 bola 11,76%. Z toho dôvodu Dohodu o úrokoch považovala žalobkyňa za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi, v dôsledku čoho považovala úver za bezúročný a bez poplatkov. Za absolútne neplatnú považovala žalobkyňa aj zmluvu v časti dohody o poskytnutí služieb, a to pre rozpor s dobrými mravmi. Túto zmluvnú podmienku nemožno považovať za individuálne dojednanú, bola súčasťou vopred pripraveného formulára, na čom nemení nič skutočnosť, že žalobkyňa nemusela k tejto zmluvnej podmienke pristúpiť. Dlužník k takto koncipovanej zmluve pristupuje s tým, že má záujem získať úver, musí akceptovať vopred pripravené zmluvné podmienky a obvykle nemá dost času dôkladne si zmluvu prečítať a dostatok odborných znalostí k tomu, aby odborné a cielene náročné formulované body zmluvy mohol vôbec z pohľadu ich obsahu a dosahu na jeho osobu posúdiť. Takéto zmluvné podmienky sú neprimerané, v neprospech spotrebiteľa a teda neplatné. Navyše žalovaný už zaplatenú službu podmieňuje splnením ďalších podmienok (dlhodobá pracovná neschopnosť atď.) a dostáva dlžníka do situácie, keď hoci za službu zaplatil, nemusí podľa zmluvy nastať situácia, kedy by o zaplatenú službu mohol požiadať. Žalobkyňa zaplatila žalovanému zo všetkých zmlúv doposiaľ sumu podľa potvrdenia žalovaného vo výške 3.563,98 Eur. Výška reálne poskytnutého úveru po započítaní odmeny z Dohody o poskytnutí služby bola 3.027,83 Eur. Žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil o 536,15 Eur. Zároveň žalobkyňa s poukazom na ust. § 3 z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa uviedla, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa. Mala za to, že žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa a je povinný jej zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Výšku finančného zadostučinenia zákon nestanovuje, avšak žalobkyňa s prihliadnutím k výške bezdôvodného obohatenia, t. j. sume 536,15 Eur, ktorú sumu žalobkyňa zaplatila žalovanému bezdôvodne, ako aj s prihliadnutím na výrazný zásah do práv žalobkyne, nekalé obchodné praktiky žalovaného pri poskytovaní úveru, za primeranú výšku považovala sumu 200,-Eur.

3. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 15.01.2018 poukázal prioritne na čl. 2 ods. 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Zmluvné strany si výslovne dohodli spôsob konštituovania ich zmluvného vzťahu, pričom ich zmluvnú slobodu a voľnosť nemožno dodatočne nahrádzať. V čase podania žiadosti o úver si zmluvné strany stanovili, že žiadosť bude považovaná ako maximálne možná s poukazom na výšku a parametre žiadaného úveru a následne po zhodnotení bonity a schopnosti splácať predmetný úver, bude žiadateľovi poskytnutý úver v takej výške, ako žiadal resp. v nižšej. K termínu konečnej splatnosti úveru žalovaný uviedol, že zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj

zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13. neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vo všetkých prípadoch vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára, je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vo všetkých prípadoch vyplýva - zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto zmluvou. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166, ako aj na to, že aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 uviedol, že uvedený údaj je možné uviesť v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Cit. „Článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči.“ Exaktné uvádzanie termínu konečnej splatnosti je aj s prihliadnutím na charakter uzatvoreného zmluvného vzťahu (ktorý predpokladá možnosť poskytnutia revolvingu) iracionálne, preto je potrebné v tejto sfére vychádzať predovšetkým z doby trvania zmluvy, ktorá je totožná s dátumom poslednej splátky úveru, resp. revolvingu. Žalovaný poukázal aj na novelu zákona č. 129/2010 Z. z. zo dňa 12.10.2017, predmetom ktorej bola aj uvedená náležitosť, a ktorá stanovila pre § 9 ods. 2 písm. d), že slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ sa zo zákonného znenia vypúšťajú. K výške, počtu a termínom splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, žalovaný uviedol, že zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere medzi účastníkmi konania nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Uvádzanie spôsobu započítania zákonná úprava vyžaduje len v prípade, ak je spotrebiteľský úver úročený viacerými úrokovými sadzbami. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. sa vyžaduje uvádzať prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Len ak ide o úver s rôznymi úrokovými sadzbami sa uvádza prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom. Uvádzanie poradia započítania splátky na istinu, úrok a poplatky žiadny zákon nikdy nevyžadoval. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti, ako aj počet splátok. Zmluva obsahuje zákonom vyžadovanú výšku splátky, termín splatnosti splátky (ku ktorému dňu sa platí - uvedené v Oznámení Veriteľa o schválení úveru Dlžníkovi, ako aj v Splátkovom kalendári, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy) a počet splátok, teda aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.. Nad rámec toho zmluva obsahuje aj dátum splatnosti prvej splátky (v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy). Zmluva jednoznačne obsahuje náležitosť aj podľa § 9 ods. 2 písm. k). Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. Pri zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto na mieste tvrdiť - aj s využitím výkladových metód teleologickeho výkladu práva, príp. teleologickej redukcie, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 odstavec 2 písm. i) smernice. Z toho potom logicky plynie, že znenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je dôsledok nedokonalosti implementačnej činnosti a jeho výklad by mal byť v súlade s výkladom smernice 2008/48/ES, ktorý práve prezentoval újinný súd v rozhodnutí C-42/15. Smernica predstavuje sekundárny akt újinného práva, ktorý je typický tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku smernice spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernice sa rieši tzv. súladným (eurokonformným) výkladom. Uvedené podporuje aj novela zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, schválená Národnou radou SR dňa 12.10.2017, v zmysle ktorej sa § 9 ods. 2 písm. i) v časti „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádza slovným spojením „frekvenciu splátok a“. Pokiaľ ide o výšku odplaty za predmetné úvery, žalovaný uviedol, že namietané skutočnosti sú nesprávne pre rozpor s ustanoveniami § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Zmluvné strany sa dohodli na odplatnom požičaní peňažných prostriedkov. Zmluva o úvere je odplacnou zmluvou a na jej uzavretie je potrebná dohoda

o podstatných náležitostiach, ktorými je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky, stanovenie sumy týchto peňažných prostriedkov a záväzok dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Samotné dojednanie o výške úrokov nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere. Úverová zmluva, kam patrí aj zmluva uzavretá medzi účastníkmi, sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy bolo do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z. a účinné od 01.04.2015. Na uzavretie zmluvy sa preto môžu použiť len tie predpisy z Občianskeho zákonníka, ktoré v roku 2012 a 2013, t. j. v čase uzatvorenia jednotlivých zmlúv, osobitne upravili otázky neregulované Obchodným zákonníkom. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka v zmysle § 52 ods. 2 posledná veta je prípustné len pre vzťahy založené po jeho účinnosti. V tejto súvislosti poukázal na znenie čl. XIV zákona č. 102/2014 Z. z. upravujúceho jeho účinnosť. Ústavne konformná interpretácia (zásada zákazu retroaktivity) z každej normy robí normu pôsobiacu iba do budúcnosti. Pokiaľ pre dotknuté ustanovenie chýba takáto úprava časovej pôsobnosti, mal žalovaný za to, že uvedené ustanovenie sa použije iba na právne vzťahy, ktoré vznikli najskôr 1. apríla 2015. Právne vzťahy vzniknuté pred 1. aprílom 2015 sa preto majú a budú naďalej posudzovať podľa dovtedy platných predpisov; v tomto prípade podľa predpisov z rokov 2012 a 2013. Úprava výšky úrokov pre úverovú zmluvu je uvedená v § 502 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. V zmysle § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka nie je v prípade úverovej zmluvy podľa zákona možné vysloviť neplatnosť celého dojednávania o odplatu ani v prípade, ak by tieto boli v rozpore so zákonom. Samotná výška odplaty (úrokov) bola v čase uzavretia Zmluvy upravená § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie teda predstavuje „zákon“, na ktorý sa odvoláva spomenutý § 502 Obchodného zákonníka. Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. V zákone bolo výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa (teda okrem úroku aj prípadne ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom má zaplatiť s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné a teda predpokladom pre získanie úveru). Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotu priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je na mieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatom, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu) je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií SR. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala - za podstatné prevýšenie by bolo možné považovať odklon od priemernej sadzby o 25-27 %. K Dohode o poskytnutí služby žalovaný argumentoval tým, že je individuálne uzavretá, nejde o predpoklad a ani podmienku pre vznik zmluvy o úvere. S poukazom na § 52a ods. 1 Občianskeho zákonníka konštatoval, že je samostatným právnym úkonom, ktorého vznik nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere, a teda v zmysle vyššie uvedeného má právnu povahu individuálneho dojednávania. Ustanovenie bodu 8., ods. 8.6 Dohody o poskytnutí služby je len jedným z faktorov, ktorý každému spotrebiteľovi indikuje pri zachovaní jeho elementárnej zodpovednosti a obozretnosti oddelenosť dohody o poskytnutí služby ako niečoho samostatného od samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpísaná. Tento fakt nielen zdôrazňuje jej samostatnosť od ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy neprístupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. To, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je samostatné zdôrazňuje aj grafické rozlíšenie Dohody o poskytnutí služby od ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. Aj v prípade žalobkyne bolo uzavretie dohody slobodné a dobrovoľné, vedela o jej význame, právach a povinnostiach z nej vyplývajúcich. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nadväzne na to je po právnej stránke vylúčený záver o neprijateľnosti. Poskytnutie služby predpokladá iniciatívu dlžníka; dlžník bol s týmito skutočnosťami oboznámený ešte pred podpisom zmluvy, pričom k takto dojednaným ustanoveniam neformuloval žiadne výhrady a za rovnakých podmienok žiadal žalovaného o ďalšie úverové produkty. Pochybnosti o dôvodnosti a pravdivosti tvrdení žalobkyne vyplývajú aj z tej skutočnosti, že žalovaného reálne o odklad splátok požiadala a jej žiadosti bolo v celom rozsahu vyhovené, vid'. výpis z internej evidencie: 26.4.2013 Bonus odklad splátky číslo 8 o 3 mesiace 4,5,6/2013 Dlhodobá PN T.. Žalovaný poprel aj dôvodnosť nároku na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa svoj nárok opiera o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. Žalovaný s poukazom na uvedené zákonné ustanovenie uviedol, že žalobkyňa neuniesla ani v minimálnom rozsahu dôkazné bremeno svojho uplatneného nároku, t. j. v čom, resp.

na akom základe si ho uplatňuje. Súčasne z jej tvrdení nie sú zrejmé základné skutočnosti, ktoré na zdôvodnenie uplatňovania takejto nároky vlastne uplatňuje. Z obsahu žaloby nevyplýva žiadny dôvod, pre ktorý by žalobkyňa bola oprávnená požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou, ktorej podstatnými obsahovými náležitosťami je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka peňažné prostriedky v jeho prospech a na druhej strane záväzok dlžníka poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť dohodnutú odplatu za ich poskytnutie. Zároveň žalovaný vzniesol voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia námietku premlčania z dôvodu uplynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty. Posledná úhrada realizovaná zo Zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX bola vykonaná dňa 11.02.2015 a zo Zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX dňa 21.02.2014. V prípade predmetných zmlúv je nárok nutné považovať ku dňu podania žaloby za premlčaný v celom rozsahu.

4. Žalobkyňa v replike zo dňa 24.04.2018 poukázala na to, že podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám; ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ z 26. Februára 1986, Marshall, samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno odvolávať. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. júna 2013 č. 5Cdo 5/2013). V nadväznosti na tvrdenia žalovaného o tom, že zmluva obsahuje všetky ustanovenia tak, ako mu to ukladá Smernica teda neobstoja, nakoľko zákonodarca vo svojej podrobnejšej úprave (t. j. v zákone) vyjadril, čo považuje za náležitosti takejto Zmluvy. Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie má Súdny dvor Európskej únie právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/výkladu zmlúv; b/platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie. Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. júna 2013 sp. zn. 5Cdo 5/2013). Z uvedeného nie je daný právny základ aplikácie rozhodnutia (Rozsudok C42/15) prejudiciálneho konania, ktorý návrh podal Okresný súd Dunajská Streda rozhodnutím z 19. decembra 2014 Súdnemu dvoru 2. februára 2015 v konaní Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej. Pokiaľ ide o počet, výšku a termíny splátok, tieto údaje v zmluvách absentujú, na základe čoho sa daný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. S poukazom na ustálenú judikatúru v oblasti ochrany práv spotrebiteľa mala žalobkyňa za to, že každý z atribútov vyjadrených v ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine tak i k úrokom, a tiež k prípadným iným poplatkom (poplatok za poskytnutie úveru). Pokiaľ majú podľa žalovaného vytýkané zákonné náležitosti vyplývať z Oznámenia žalovaného o schválení úveru, poukázala na to, že tieto údaje absentujú v návrhu na uzavretie zmluvy, ktorý robila žalobkyňa (formulárová zmluva) a teda zmluva s takýmito náležitosťami nebola dohodnutá. Tieto údaje žalovaný jednostranne oznámil žalobkyňi, a teda nemôžu byť ani súčasťou zmluvy, čomu svedčí, že na oznámení absentuje podpis žalobkyne. Zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8500014353 je zrejmé, že bod 5. (vyplňte) vyplnil dlžník podľa zmluvy dňa 13.08.2012 s tým, že bod 6. (nevypĺňajte) nebol v tom čase vyplnený, tento vyplnil žalovaný podľa zmluvy dňa 14.08.2012. Až následne dňa 14.08.2012 vyhotovil žalovaný Oznámenie veriteľa o schválení úveru, kde doplnil niektoré údaje k zmluve, toto oznámenie však nemala žalobkyňa k dispozícii dňa 13.08.2012, preto oznámenie nemožno považovať za súčasť zmluvy, ale za nový návrh zmluvy, ktorý žalobkyňa neakceptovala, nakoľko nie je opatrený jej podpisom. Rovnako uvedené platí aj pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, z ktorej je zrejmé, že bod 5. vyplnil dlžník podľa zmluvy dňa 21.01.2013 s tým, že bod 6. nebol v tom čase vyplnený, tento vyplnil žalovaný podľa zmluvy dňa 24.01.2013. Až následne dňa 24.01.2013 vyhotovil žalovaný Oznámenie veriteľa o schválení úveru, kde doplnil niektoré údaje k zmluve, toto oznámenie však nemala žalobkyňa k dispozícii dňa 24.01.2013. To isté platí aj vo vzťahu k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, v ktorej bod 5. vyplnil dlžník podľa zmluvy dňa 05.03.2012 s tým, že bod 6. nebol v tom čase vyplnený, tento vyplnil žalovaný podľa zmluvy dňa 14.03.2012. Až následne dňa 14.03.2012 vyhotovil žalovaný Oznámenie veriteľa o schválení úveru, kde doplnil niektoré údaje k zmluve, toto oznámenie však nemala žalobkyňa k dispozícii dňa 05.03.2012. Na základe novely zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá bola schválená v Národnej Rade SR dňa 12.10.2017 mala žalobkyňa za to, že pre posúdenie či zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov je rozhodujúci právny stav účinnosti zákona o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, preto argumentácia ohľadne pripravovanej novely zákona o spotrebiteľských úveroch neobstoja. K námietkam žalovaného, že zmluva o revolvingovom

úvere obsahuje termín konečnej splatnosti, poukázala žalobkyňa aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, podľa ktorého údaj „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzavretia zmluvy a počtu splátok, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/311/2013 zo dňa 08.09.2014, „pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, tá musí byť presne určená, teda konkrétnym dátumom splatnosti (napr. 15.03.2010)“. Nestačí len dedukcia z toho, kedy sú splátky splatné a koľko má byť splátok. Vo vzťahu k platnosti právneho úkonu dohody o poskytnutí služby žalobkyňa mala za to, že pokiaľ žiadosť/zmluvu pripravil žalovaný a ak má možnosť v zmysle dohody o poskytnutí služby hneď od poskytnutia úveru vyžadovať platenie za služby bez ohľadu na to či vôbec v budúcnosti žalobca služby využije alebo nie, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, takáto podmienka je neprijateľná (53 ods. 5). Uvedenú podmienku už súdy vyhlásili za neprijateľnú (napr. Okresný súd Prešov v rozsudku č. k. 10C/291/2014 - 36 zo dňa 05.12.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 15Co/70/2015 zo dňa 27.05.2015), o čom má žalovaný vedomosť. Poukázala aj na tú skutočnosť, že žalobkyňa mala v čase žiadania o poskytnutie úveru jediný záujem, a to získanie úveru na preklopenie nepriaznivej situácie, preto nebolo v jeho záujme žiadať spoplatnené služby a to ešte také, ktoré vôbec nemusí dostať. Z uvedeného je preto predmetný úkon - dohoda o poskytnutí služby pre nedostatok vôle neplatný. V ďalšom žalobkyňa uviedla, že medzi stranami je nesporné, že žalovaný poskytol žalobcovi úver za úrok, vyjadrený fixnou úrokovou sadzbou 70,01% pri úvere č. XXXXXXXXXXXX, úrokovou sadzbou 70,02% pri úvere č. XXXXXXXXXXXX a úrokovou sadzbou 70,00 % pri úvere č. XXXXXXXXXXXX. Žalobkyňa považovala obsah právneho úkonu, v ktorom je výška úrokov 70,01% ročne v čase, keď peňažné ústavy ponúkali spotrebiteľské úvery s priemernou ročnou úrokovou mierou pri spotrebiteľských úveroch vo výške 12,12% za taký, ktorý odporuje dobrým mravom, aj keď sa účastníci právneho úkonu na výške úrokov dohodli a takýto právny úkon je absolútne neplatný. Rovnako uvedené platí aj vo vzťahu k výške úrokov 70,02% ročne v čase, keď peňažné ústavy ponúkali spotrebiteľské úvery s priemernou ročnou úrokovou mierou pri spotrebiteľských úveroch vo výške 11,97% ako aj vo vzťahu k výške úrokov 70,00% ročne v čase, keď peňažné ústavy ponúkali spotrebiteľské úvery s priemernou ročnou úrokovou mierou pri spotrebiteľských úveroch vo výške 11,76%. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplata za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. O takýto právny stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1M Cdo 1/2009). K nároku na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa konštatovala, že zo samotnej dikcie ust. § 3 ods. 5 č. 250/2007 Z. z. jednoznačne vyplýva, že jediným predpokladom uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi toho, kto za takéto porušenie zodpovedá. Žiadna reálna ujma sa preto nepreukazuje, takáto požiadavka žalovaného je nad rámec zákonného ustanovenia. Vzhľadom na to, že zákon výšku primeraného finančného zadosťučinenia nestanovuje, je logické a spravodlivé, aby primerané finančné zadosťučinenie vychádzalo z ujmy vzniknutej žalobkyňu, v dôsledku čoho bola nútená domáhať sa svojich práv v tomto konaní.

5. Žalovaný v duplike zo dňa 24.05.2018 poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veci III. ÚS 666/2016, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že pri extenzívnom výklade je nevyhnutné rešpektovať nielen vôľu vnútroštátneho zákonodarcu, ale aj úniového tvorca, pretože pojmy, ktoré používa právo EÚ, môžu mať prirodzene obsah, ktorý nezodpovedá obsahu pojmom vnútroštátneho objektívneho práva - súvisí to s požiadavkou na jednotný výklad práva EÚ. Súdny dvor EÚ jednoznačne deklaroval, že ak sa má presadzovať vôľa európskeho normotvorcu, ktorá mala byť zabezpečená transpozíciou smernice, pre vnútroštátneho sudcu to v danom prípade znamená povinnosť eurokonformného výkladu, t. j. výkladu v súlade s cieľom, zmyslom a účelom transponovaných smerníc. Ústavný súd SR ustálil, že priamy účinok smernice neprichádza v danom prípade do úvahy, keďže ten existuje len vo vzťahu k jednotlivým členským štátom. Z tohto dôvodu nemôže priamo ukladať povinnosti jednotlivcom. Nepriamo mu však uložené byť môžu, o čo sa má pokúsiť vnútroštátny súd prostredníctvom eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy. Autoritatívny výklad práva EÚ fakticky vylučuje, aby sa následne na vnútroštátnej úrovni realizoval dodatočný exkurz, či systematika vnútroštátnej úpravy, resp. konkrétneho zákona takýto výklad umožní. Zásada eurokonformného výkladu má totiž absolútnu interpretačnú prednosť. Význam a

aplikovateľnosť nepriameho účinku v horizontálnych vzťahoch potvrdilo rozhodnutie vo veci Kücükdeveci (C-555/07). Smernica predstavuje sekundárny akt úniijného práva, ktorý je typický tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku smernice spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernice sa rieši tzv. súladným (eurokonformným) výkladom. Žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017, ktorý vyslovil: „To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).“ V kontexte tvrdení žalobkyne by sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdny dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj jeho rozhodnutie javili ako zbytočné a bezvýznamné. Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Uvedené závery potvrdzuje aj odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, v obsahu ktorého sa po konštatovaní vyššie uvedených skutočností uvádza tiež nasledovné, cit.: „Od 01. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti, zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Záver spájajúci bezúročnosť úveru s neúvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neúvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ani neúvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z. z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z. z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z. z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. Oznámenie veriteľa o schválení úveru neobsahuje žiadne nové skutočnosti; po právnej stránke ide o dokument, ktorý ma informatívnu povahu a ktorý je iba potvrdením už dojednaných náležitostí medzi zmluvnými stranami, ktoré sú obsahom samotnej zmluvy. Cieľom predmetnej listiny je predovšetkým informovanosť spotrebiteľa titulom zhrnutia už dohodnutých zmluvných údajov v bode 6. Zmluvy. Žalovaný v ďalšom vo vzťahu k oprávnenosti postupu v prípade uzatvorenia dohody o poskytnutí služby poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici,

č. k. 43CoR/5/2016-14. Žalovaný zotrval na argumentácii vo sfére výšky odplaty za spotrebiteľský úver s tým, že porovnanie s priemernými údajmi bankových subjektov v predmetnom období nie je dôvodné, pričom uvedené podporuje napríklad aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14Co/1016/2014, zo dňa 30.03.2016.

6. Na návrh žalobkyne doručený súdu dňa 22.01.2018, súd uznesením č. k. 2Csp/240/2017-60 zo dňa 13.02.2018 vydal neodkladné opatrenie, ktorým žalovanému uložil povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.01.2013, uzavretej medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.03.2018.

7. Súd vo veci vykonal pojednávanie dňa 14.06.2021, na ktorom sa zúčastnil právny zástupca žalobkyne. Žalovaný a jeho právny zástupca svoju neúčast' ospravedlnili podaním zo dňa 27.05.2021, a to z dôvodu hospodárnosti a závažnej epidemiologickej situácie vyvolanej šírením koronavírusu s tým, že súhlasia s vykonaním pojednávania a rozhodnutím vo veci v ich neprítomnosti.

8. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní sa pridrižoval doterajších písomných vyjadrení. Doplnil, že žalovaný je obchodnou spoločnosťou, ktorá v rámci svojej podnikateľskej činnosti má postupovať s odbornou starostlivosťou, nakoľko z titulu jej obchodného zamerania je v jej moci dostávať osoby, ktoré jej služby využili, do nepriaznivej životnej situácie. Žalobkyňa sa nachádzala na pokraji svojich možností, pričom v období kedy finančné prostriedky potrebovala, bola v osobnom konflikte so svojim manželom, ktorý jej neprispieval na domácnosť, ani na výživu, a preto využila služby žalovaného, čo však malo opačný efekt, ako sa domnievala, a teda jej životná situácia sa ešte rapídnejšie zhoršila. Žalobkyňa bola neprestajne atakovaná žalovaným, čo malo za následok jej psychické problémy. Žalovaný prišiel za žalobkyňou osobne, avšak keďže táto nebola doma, tak sa dopytoval u susedov, či sa v blízkosti domu nachádza a aké sú jej majetkové pomery. Uvedené malo rovnako tak za následok zhoršenie spoločenského postavenia žalobkyne. V zmysle ust. § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva a povinnosti zodpovedá. Situácia, v akej sa žalobkyňa nachádzala v čase, kedy jej žalovaný poskytol finančné prostriedky, bola žalovaným zneužitá, pričom žalovaný konal v rozpore s príslušnými predpismi vzťahujúcimi sa na ochranu práv spotrebiteľa. Uvedené v spojení už s vyššie citovaným ustanovením § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 súčasne zakladá nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný poskytol žalobcovi celkom 3 spotrebiteľské úvery, avšak pri každom z nich absentovala spotrebiteľská zmluva. Táto bola nahradená iba oznámením, čo je podľa zák. č. 129/2010 Z. z. nemysliteľné. Žalobkyňa zaplatila žalobcovi sumu vo výške 3.563,98 Eur, avšak výška reálne poskytnutého úveru po započítaní odmeny z dohody o poskytnutí služby bola vo výške 3.027,83 Eura. Pojednávanie bolo odročené za účelom vyžiadania si prehľadu splácania úveru žalobkyňou, ktorými žalobkyňa nedisponovala.

9. Následne žalovaný na výzvu súdu doručil dňa 23.06.2021 prehľad platieb k všetkým trom zmluvám uzatvoreným medzi stranami sporu.

10. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 29.06.2021 k zaslanému prehľadu platieb uviedla, že má za to, že žalovaný konal úmyselne a preto sa má uplatniť 10-ročná premlčacia lehota. Pre prípad, že by sa súd nestotožnil s uvedeným názorom žalobkyne, poukázala na to, že v prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon stanovuje subjektívnu a objektívnu premlčaciu dobu. Plynutie týchto lehôt je stanovené rozdielne, pričom ich plynutie a skončenie od seba nezávisia. Subjektívna lehota žalobkyne začala plynúť odo dňa, kedy splnomocnila svojho právneho zástupcu na zastupovanie vo veci všetkých právnych a faktických úkonov spojených s ochranou práv spotrebiteľa v súvislosti s úverovými zmluvami, t. j. dňom 24.02.2017, a vtedy už mala vedomosť o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohacoval. Čo sa týka plynutia objektívnej premlčacej doby, tu platí trojročná premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené premlčacia lehota pri Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX začala plynúť dňa 12.03.2014, kedy žalobkyňa uhradila žalovanému splátku vo výške 22,61 Eur, z čoho sa výške bezdôvodného obohatenia rovnala suma 1,75 Eur. Ďalšiu splátku vo výške 54,50 Eur, ktorá sa rovnala bezdôvodnému obohateniu žalobkyňa uhradila žalovanému dňa 15.05.2014 a poslednú splátku vo výške 60,00 Eur, ktorá sa rovnala bezdôvodnému obohateniu uhradila žalovanému dňa 11.02.2015. V zmysle vyššie uvedených skutočností je v tomto prípade premlčaná suma 56,25 Eur a žalobkyňa má nárok na bezdôvodné obohatenie vo výške 60,00

Eur. Pri Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX začala premlčacia lehota plynúť dňa 30.04.2015, kedy žalobkyňa uhradila žalovanému splátku vo výške 20,00 Eur, z čoho sa výške bezdôvodného obohatenia rovnala suma 11,25 Eur. V zmysle vyššie uvedeného nie je v tomto prípade nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný, nakoľko žaloba bola podaná dňa 28.11.2017 a 3 ročná premlčacia lehota by začala plynúť až 30.04.2018 pri splátke 20,00 Eur. Premlčacia lehota pri Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX začala plynúť dňa 29.11.2013, kedy žalobkyňa uhradila žalovanému splátku vo výške 85,15 Eur, z čoho sa výške bezdôvodného obohatenia rovnala suma 63,35 Eur. Následne žalobkyňa dňa 13.12.2013 uhradila ďalšiu splátku vo výške 85,15 Eur a poslednú splátku rovnajúcu sa bezdôvodnému obohateniu uhradila dňa 21.02.2014. V zmysle uvedeného je nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z tejto zmluvy premlčaný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadala žalobkyňa, aby pri rozhodovaní bola uplatnená 10 ročná premlčacia lehota, nakoľko mala za to, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť nie je spochybiteľný.

11. Následne súd vo veci vykonal pojednávanie dňa 30.08.2021, na ktorom v neprítomnosti strán sporu vec prejednal a rozhodol. Žalobkyňa a jej právny zástupca svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnili a o odročenie pojednávania nežiadali. Žalovaný a jeho právny zástupca ospravedlnili svoju neúčasť na pojednávaní z dôvodu hospodárnosti konania podaním doručeným súdu dňa 01.08.2021, v ktorom súhlasili s vykonaním pojednávania a rozhodnutím vo veci v ich neprítomnosti.

12. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu, pričom zistil tento skutkový stav:

13. Žalobkyňa v postavení dlžníka a žalovaný v postavení veriteľa dňa 14.08.2012 uzatvorili Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o revolvingovom úvere (ďalej len „Zmluva I.“). Podľa čl. 5. žalobkyňa požiadala žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru vo výške 960,-Eur, so splatnosťou úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 36/19 s mesačnou splátkou vo výške 54,50 Eur, pričom celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) predstavovala 1.962,-Eur. Predpokladaná RPMN za úver bola určená vo výške 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru: 70,01 % a priemerná RPMN: 46,52 %. Z čl. 6 zmluvy označenej ako „Údaje o schválenom revolvingovom úvere“ vyplýva poskytnutá čiastka úveru 960,- Eur, ktorú bola žalobkyňa povinná splatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 54,50 Eur. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa ako dlžník zaplatiť predstavovala sumu 1962,- Eur, pri určenej RPMN 68,92 % a priemernej RPMN 46,52%. Ročná úroková sadzba úveru bola určená vo výške 70,01 %. Obsahom čl. 8 je Dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorej predmetom je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu: a/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 142,56 Eur, a b/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 86,40 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Podľa čl. 8.4. odplata za poskytnutie odkladu splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa čl. 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1.písm. a/ tejto dohody, a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa čl. 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Podľa čl. 8.6. veriteľ vyhlásil, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník vyhlásil, že Dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojim podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami. Žalobkyňa ako dlžník podpísala Dohodu dňa 13.08.2012 a žalovaný ako veriteľ dňa 14.08.2012 (č. I. 8-10 spisu).

14. V listine označenej ako „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX“ zo dňa 14.08.2012 bol uvedený, okrem iných údajov, aj dátum splatnosti prvej splátky úveru: 19.09.2012 a dátum splatnosti poslednej splátky úveru 19.08.2015. Odplata za poskytnuté služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb v zmysle čl. 8. ods. 8.1. písm. a/ Dohody o poskytnutí služby 142,56 Eur (č. I. 20 spisu).

15. Zo splátkového kalendára vydaného dňa 26.04.2013 vyplývajú dátumy splatnosti jednotlivých splátok a výška splátok v členení na splátku istiny a splátku úrokov, ako aj celková výška splátky od 19.09.2012 do 19.11.2015 (č. I. 11 spisu).

16. Žalobkyňa v postavení dlžníka a žalovaný v postavení veriteľa dňa 24.01.2013 uzatvorili Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva II.“). Podľa čl. 5. žalobkyňa požiadala žalovaného o poskytnutie úveru (úverový limit) vo výške 960,- Eur, so splatnosťou úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 42/19 s mesačnou splátkou vo výške 51,44 Eur, pričom celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) predstavovala 2.160,48 Eur. Predpokladaná RPMN za úver bola určená vo výške 70,02 %, ročná úroková sadzba úveru: 70,02 % a priemerná RPMN: 46,35 %. Poskytnutá čiastka revolvingu 506,17 Eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť t. j. revolving, úroky za celú dobu čerpania revolvingu v sume 1.234,56 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 % a ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Z čl. 6 zmluvy označenej ako „Údaje o schválenom revolvingovom úvere“ vyplýva poskytnutá čiastka úveru 960,- Eur, ktorú bola žalobkyňa povinná splatiť v 42 mesačných splátkach vo výške 51,44 Eur. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa ako dlžník zaplatiť predstavovala sumu 2.160,48 Eur, pri určenej RPMN 65,61 % a priemernej RPMN 46,35%. Ročná úroková sadzba úveru bola určená vo výške 70,02 %. Poskytnutá čiastka revolvingu 506,17 Eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť t. j. revolving, úroky za celú dobu čerpania revolvingu v sume 1.234,56 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,02 % a ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Obsahom čl. 8 je Dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorej predmetom je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a poslnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 138,14 Eur a b/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 71,76 Eur, v prípade ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Podľa čl. 8.4. odplata za poskytnutie odkladu splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa čl. 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1.písm. a/ tejto dohody, a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa čl. 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Podľa čl. 8.6. veriteľ vyhlásil, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník vyhlásil, že Dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojim podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami. Žalobkyňa ako dlžník podpísala dňa 21.01.2013 a žalovaný ako veriteľ dňa 24.01.2013 (č. I. 12-13 spisu).

17. V listine označenej ako „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX“ zo dňa 24.01.2013 bol uvedený, okrem iných údajov, aj dátum splatnosti prvej splátky úveru: 19.03.2013 a dátum splatnosti poslednej splátky úveru 19.08.2016. Odplata za poskytnuté služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb v zmysle čl. 8. ods. 8.1. písm. a/ Dohody o poskytnutí služby 138,14 Eur (č. I. 21 spisu).

18. Zo splátkového kalendára vydaného dňa 24.01.2013 vyplývajú dátumy splatnosti jednotlivých splátok a výška splátok v členení na splátku istiny a splátku úrokov, ako aj celková výška splátky od 19.03.2013 do 19.8.2016 (č. I. 14 spisu).

19. Žalobkyňa v postavení dlžníka a žalovaný v postavení veriteľa dňa 14.03.2012 uzatvorili Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva III.“). Podľa čl. 5. žalobkyňa požiadala žalovaného o poskytnutie úveru (úverový limit) vo výške 1.500,- Eur, so splatnosťou úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 36/19 s mesačnou splátkou vo výške 85,15 Eur, pričom celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) predstavovala 3.065,40 Eur. Predpokladaná RPMN za úver bola určená vo výške 70,00 %, ročná úroková sadzba úveru: 70,00 % a priemerná RPMN: 45,23 %. Poskytnutá čiastka revolvingu 858,31 Eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť t. j. revolving, úroky za celú dobu čerpania revolvingu v sume 2.043,60 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,27 % a ročná úroková sadzba revolvingu 68,44 %. Z čl. 6 zmluvy označenej ako „Údaje o

schválenom revolvingovom úvere“ vyplýva poskytnutá čiastka úveru 1.500,- Eur, ktorú bola žalobkyňa povinná splatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 85,15 Eur. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa ako dlžník zaplatiť predstavovala sumu 3.065,40 Eur, pri určenej RPMN 68,76 % a priemernej RPMN 45,23%. Ročná úroková sadzba úveru bola určená vo výške 70,00 %. Poskytnutá čiastka revolvingu 858,31 Eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť t . j. revolving, úroky za celú dobu čerpania revolvingu v sume 2.043,60 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 62,79 % a ročná úroková sadzba revolvingu 68,44 %. Obsahom čl. 8 je Dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorej predmetom je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a poslnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu: a/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 222,95 Eur a b/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 135,12 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Podľa čl. 8.4. odplata za poskytnutie odkladu splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa čl. 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1.písm. a/ tejto dohody, a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa čl. 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Podľa čl. 8.6. veriteľ vyhlásil, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Dlžník vyhlásil, že Dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojim podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami. Žalobkyňa ako dlžník podpísala dňa 05.03.2012 a žalovaný ako veriteľ dňa 14.03.2012 (č. I. 16-18 spisu).

20. V listine označenej ako „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX“ zo dňa 14.03.2012 bol uvedený, okrem iných údajov, aj dátum splatnosti prvej splátky úveru: 19.04.2012 a dátum splatnosti poslednej splátky úveru 19.03.2015. Odplata za poskytnuté služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb v zmysle čl. 8. ods. 8.1. písm. a/ Dohody o poskytnutí služby 111,47 Eur (č. I. 22 spisu).

21. Zo splátkového kalendára vydaného dňa 26.04.2013 vyplývajú dátumy splatnosti jednotlivých splátok a výška splátok v členení na splátku istiny a splátku úrokov, ako aj celková výška splátky od 19.04.2012 do 19.06.2015 (č. I. 18 rub -19 spisu).

22. Z listiny označenej ako „Stanovisko k žiadosti“ vystavenej žalovaným dňa 03.11.2017 vyplýva, že žalobkyňa vo vzťahu k zmluve č. XXXXXXXXXXXX mala ku dňu vystavenia vyjadrenia uhradených 17 splátok v 100% výške a splátku č. 18 vo výške 7,19 Eur, pričom na uvedenej zmluve eviduje žalovaný voči žalobkyni pohľadávku vo výške 2.153,14 Eur. Pri zmluve č. 8500020476 má uhradených 19 splátok v 100% výške a splátku č. 20 vo výške 30,75 Eur, pričom žalovaný eviduje voči žalobkyni pohľadávku vo výške 2.340,18 Eur. Vo vzťahu k zmluve č. XXXXXXXXXXXX mala žalobkyňa ku dňu vystavenia vyjadrenia uhradených 19 splátok v 100% výške a splátku č. 20 vo výške 4,33 Eur, pričom na uvedenej zmluve eviduje žalovaný pohľadávku voči žalobkyni vo výške 3.028,51 Eur (č. I. 23 spisu).

23. Z prehľadu platieb k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že žalobkyňa čerpala dňa 14.08.2012 úver vo výške 817,44 Eur. Od 13.09.2012 do 15.05.2014 uhradila žalovanému spolu sumu 873,69 Eur a dňa 11.02.2015 sumu vo výške 60,-Eur (č. I. 111 spisu).

24. Z prehľadu platieb k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že žalobkyňa dňa 24.01.2013 čerpala úver vo výške 821,66 Eur. Žalobkyňa uhradila od 27.02.2013 do 01.07.2014 spolu 670,83 Eur a od 16.02.2015 do 12.02.2018 spolu 491,60 Eur (č. I. 112 spisu).

25. Z prehľadu platieb k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 1.388,53 Eur dňa 14.03.2012. Žalobkyňa uhradila od 12.04.2012 do 21.02.2014 spolu sumu vo výške 1622,18 Eur (č. I. 113 spisu).

26. Na základe takto zisteného skutkového stavu veci súd vec právne posúdil podľa príslušných zákonných ustanovení:

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 52 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne. Ak však z povahy zmlúv alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v odseku 1 pri ich uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami.

Podľa § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa ustanovenia § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.12.2021 do

31.12.2012(v čase uzatvorenia Zmluvy I. a III.) a od 01.01.2013 do 09.06.2013 (v čase uzatvorenia Zmluvy II.), (ďalej len „o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia všetkých troch zmlúv, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia všetkých troch zmlúv, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia všetkých troch zmlúv, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> musí obsahovať tieto náležitosti:

- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia Zmluvy I. a III., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201.html>> a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201.html>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201.html>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201.html>> a § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201.html>>, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia Zmluvy II., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130101.html>>, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130101.html>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130101.html>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130101.html>>, c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130101.html>> alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení (ďalej len „ZoOS“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým

súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

27. Právne vzťahy založené všetkými troma zmluvami o revolvingovom úvere medzi zmluvnými stranami posúdil súd ako vzťahy spotrebiteľské, na ktoré aplikoval citovanú právnu úpravu spotrebiteľského práva.

28. Súd sa v prvom rade zaoberal žalobkyňou uplatneným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia a v tejto súvislosti preveroval, či dojednané zmluvné podmienky v daných zmluvných vzťahoch nie sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami a či náležitosti uvedené v zmluvách, ktoré sú obligatórneho charakteru (§ 9 ods. 2 z. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia jednotlivých zmlúv) sú v súlade so zákonom. Dospel pritom k jednoznačnému záveru, že všetky tri úvery poskytnuté žalovaným žalobkyňi je potrebné posúdiť ako bezúročné a bez poplatkov z dôvodov uvádzaných v nasledujúcich odsekoch tohto rozsudku.

29. Vo všetkých troch zmluvách o revolvingovom úvere, t. j. tak v zmluve č. XXXXXXXXXXXX, ako aj v zmluve č. XXXXXXXXXXXX a v zmluve č. XXXXXXXXXXXX absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorý bol v čase uzatvorenia všetkých troch zmlúv obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, upravený v ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia všetkých troch zmlúv o revolvingovom úvere. Zmyslom uvedeného zákonného ustanovenia je, aby spotrebiteľ mal informáciu o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je nepochybné, že úmyslom zákonodarcu bolo osobitné zakotvenie požiadavky uvedenia presného termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Veriteľ pri uzatváraní zmlúv o tomto presnom termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru mal vedomosť a bolo jeho zákonnou povinnosťou ho v zmluve uviesť týmto spôsobom. Súd zdôrazňuje, že všetky obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadované zákonom musia byť obsiahnuté priamo v zmluve. Aktom, ktorým by boli dojednané náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, nie sú podľa názoru súdu ani Zmluvné podmienky/dojednania, či iné listiny tvoriace prílohu zmluvy. Preto tvrdenie žalovaného ohľadne obsahu podstatných náležitostí zmluvy v previazaných dokumentoch v podobe Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere či Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, považoval súd za právne bezvýznamné.

30. Obchodné podmienky resp. Zmluvné dojednania majú slúžiť k tomu, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického alebo vysvetľujúceho charakteru; nesmú však slúžiť k tomu, aby v nich boli obsiahnuté dojednania predstavujúce podstatné náležitosti. Navyše vo všetkých troch prípadoch tieto Zmluvné dojednania nie sú podpísané zmluvnými stranami a nie je v nich vyznačený ani žiaden dátum.

31. Rovnako má súd za to, že pre konštatovanie splnenia obligatórnej náležitosti vychádzajúc z právneho záveru o nutnosti zahrnutia obligatórnych náležitostí priamo do zmluvy, nepostačuje ani existencia Oznámenia o schválení úveru. V Zmluve I. žalobkyňa požiadala o úver s údajmi uvedenými v bode 5, pričom je zrejmé, že žalobkyňa predmetnú zmluvu podpísala dňa 13.08.2012 v čase, kedy ešte neboli vyplnené údaje bodu 6 predmetnej zmluvy, ktoré žalovaný vyplnil až dňa 14.08.2012 v zmysle údajov uvedených v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.08.2012 (ďalej len „Oznámenie o schválení úveru“), kedy súčasne došlo aj k podpisu žalovaného na predmetnej zmluve. Žalobkyňa Oznámenie o schválení úveru nepodpísala. Z uvedeného vyplýva, že v čase kedy žalobkyňa predmetnú zmluvu o úvere podpísala, nebola oboznámená s údajmi uvedenými v bode 6 predmetnej zmluvy o úvere a ani s údajmi uvedenými v Oznámení o schválení úveru. Totožný stav súd konštatuje aj v prípade Zmluvy II., pričom žalobkyňa zmluvu podpísala 21.01.2013 a žalovaný údaj v bode 6 doplnil a zmluvu podpísal 24.01.2013, v ktorý deň je datované aj Oznámenie o schválení úveru, ako aj v prípade Zmluvy III., ktorú žalobkyňa podpísala 05.03.2012 a žalovaný dňa 14.03.2012, v ktorý deň bolo datované aj Oznámenie o schválení úveru. Uvedené Oznámenia o schválení úveru obsahovali ďalšie náležitosti, ktoré mali byť medzi zmluvnými stranami dojednané a o ktorých žalobkyňa nemala vedomosť, resp. ktoré dodatočne žalobkyňa svojim podpisom neschválila. Žalobkyňa tak v čase, kedy zmluvy podpisovala nemala vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť poslednej splátky úverov, teda aká je doba trvania úverov a termín konečnej

splatnosti úverov, keďže tieto údaje neboli uvedené priamo v zmluvách, ale len v Oznámeniach o schválení úveru, ktoré boli len jednostrannými právnymi úkonmi žalovaného. Nie je postačujúce, aby dátum konečnej splatnosti úveru bol uvedený iba v Oznámení veriteľa o schválení úveru, ktoré ani nie je podpísané žalobkyňou (spotrebiteľkou). Oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je dvojstranným právnym úkonom/zmluvou strán. Ide iba o jednostranný úkonom dodávateľa, ktorý je svojim charakterom pokračovaním v kontraktačnom procese, na ktorý úkon už však spotrebiteľ/ žalobkyňa nereagovala a teda nemožno údaje v ňom uvedené považovať za údaje dosiahnuté dohodou. Navyše súd dopĺňa, že hoci sa v bode 5 a 6 zmlúv uvádza položka - splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci): 36/19 (v prípade Zmluvy I. a III.) a 42/19 (v prípade Zmluvy II.), takéto vymedzenie termínu konečnej splatnosti úveru v zmluvách nie je postačujúce. Spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t. j. ktorým dňom, čo z údaju uvedeného v zmluvách - „36/19“, resp. 42/19 nevyplýva. Navyše v zmluvách absentuje aj uvedenie dátumu prvej splátky. Z dôvodu, že nie je uvedený dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nie je možné určiť ani dobu trvania zmluvy, ako ani jeho konečnú splatnosť. Z uvedeného dôvodu je v prípade Zmluvy I. a III. v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ z. č. 129/2010 Z. z. a v prípade Zmluvy II. v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ z. č. 129/2010 Z. z. potrebné všetky tri úvery považovať za bezúročné a bez poplatkov.

32. Súd zdôrazňuje, že už absencia čo i len jednej z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. je postačujúca preto, aby bol predmetný úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Napriek tomu však považoval za potrebné zaoberať sa aj Dohodami o poskytnutí služieb, ktoré sú zakomponované v samotných Zmluvách č. I., II. aj III. V zmysle týchto dohôd sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť žalovanému odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru - v prípade zmluvy I. zo dňa 14.08.2012 sa jedná o poplatok v sume 142,56 Eur, v prípade zmluvy II. zo dňa 24.01.2013 o poplatok v sume 138,14 Eur a v prípade zmluvy III. zo dňa 14.03.2012 o poplatok v sume 222,95 Eur, o ktoré sa celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, logicky zvýšila. Dohody o poskytnutí služby sú zahrnuté v ustanoveniach jednotlivých zmlúv o revolvingovom úvere, konkrétne v čl. 8 zmlúv o revolvingovom úvere.

33. Po preskúmaní uvedených dohôd dospel súd k záveru o ich absolútnej neplatnosti v súlade s § 3 ods. 1 a 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaný nepreukázal vzhľadom na ich formulárový charakter, že Dohody o poskytnutí služby sú individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Hoci Dohoda o poskytovaní služby bola súčasťou Zmlúv o revolvingovom úvere, ešte to neodôvodňuje záver, že táto Dohoda bola individuálne dohodnutá v tom slova zmysle, že svedčí o slobodnej vôli žalobcu pristúpiť na takéto zmluvné podmienky. Dohoda o poskytovaní služieb má povahu formulára, pričom okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvného vzťahu nemožno zneužívať k záverom o individuálnom vyjednaní - že žalobca mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj tejto Dohody o poskytovaní služieb. Dohody o poskytnutí služby nemajú samostatný predmet plnenia, ale majú charakter vedľajšieho (doplnkového) zmluvného dojednania. Je nepochybné, že dohoda o poskytovaní služieb je bezprostredne spojená so zmluvou o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu. Uvedené je zrejme tak zo skutočnosti, že je zahrnutá priamo do jednotlivých zmlúv o revolvingovom úvere a zároveň bola podpísaná súčasne v ten istý deň ako žiadosti/ zmluvy o revolvingovom úvere. Dohoda o poskytovaní služieb tak nie je samostatnou zmluvou, pričom je zrejme, že musí nadväzovať na konkrétnu zmluvu o (spotrebiteľskom) úvere. Súvisiaca odmena tak nepredstavuje cenu hlavného predmetu plnenia nepodliehajúcu posúdeniu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

34. Súčasne treba zdôrazniť, že sa jedná o služby, ktorých hodnota je zjavne neprimeraná plneniam zo strany dodávateľa, navyše je takáto dohoda uzatváraná v čase, keď ani nie je zrejme, či dotknuté služby vôbec budú využité, hoci žalobkyňa bola odplata za túto službu odpočítaná od poskytovanej čiastky úveru a preto jej bola namiesto v zmluve uvedenej sumy úveru poskytnutá suma znížená o odplatu upravenú v Dohode o poskytnutí služby. Dohoda o poskytovaní služieb nie je formulovaná tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce konkrétnu službu využiť (odklad splatnosti splátok), môže si ju aktivovať, ale je formulovaná tak, že službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí už vopred odmenu. Okresný súd odplatu za poskytnutie služby - odklad splátok pri dohode považoval vzhľadom na výšku poskytnutého úveru za neprimerane vysokú. Dohodu, ktorá oprávňovala žalovaného na takéto neprimerané vysoké odplaty okresný súd vyhodnotil ako neprijateľné, v rozpore s dobrými mravmi a absolútne neplatnú. Vopred pripravenými dohodami, ktorých obsah žalobkyňa nemohla ovplyvniť, resp. meniť, si žalobkyňa zhoršila ako spotrebiteľ svoje zmluvné postavenie, s tým,

že platila za služby, ktoré jej žalovaný pri uzatváraní dohôd neposkytol, resp. platila za služby, ktoré v budúcnosti ani nemusela využiť, resp. v čase poskytnutia úveru a uzavretia predmetnej dohody nebolo žalobkyni zrejmé, či takúto službu vôbec reálne využije. Napokon v konaní nebolo preukázané, či žalobkyňa balíček služieb upravený predmetnými dohodami skutočne aj využila. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že žalobkyňa službu využila, avšak nepreložil k tomu žiaden relevantný dôkaz. Za taký súd nepovažuje jeden riadok uvedený v texte vyjadrenia k žalobe zo dňa 15.01.2018: „26.04.2013 Bonus odklad splátky číslo 8 o 3 mesiace 4,5,6/2013 Dlhodobá PN T.“.

35. Podľa názoru súdu je zrejmé, že v konečnom dôsledku účelom dohôd o poskytovaní služieb je navýšiť odmenu/odplatu za poskytnutie úveru. V prípade jej riadneho - zodpovedajúceho reálnemu úmyslu dodávateľa - zakomponovania do ukazovateľov úveru by bola výrazne navýšená nielen odplata získaná veriteľom, ale aj hodnoty RPMN (obdobne aj rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsp/14/2020). Odplata za doplnkové služby mala byť jednoznačne zahrnutá do celkových nákladov úveru v súlade s § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Nezahrnutie tejto odplaty do celkových nákladov ovplyvnilo aj správnosť údajov skutočnej RPMN, pretože ak by bola odplata zahrnutá do celkových nákladov, celková výška RPMN by bola oveľa vyššia ako bola prezentovaná. Dohoda o poskytnutí služby je súčasťou zmlúv o úvere a priamo na zmluvy odkazuje a z nich vychádza, na základe čoho súd dospel k záveru, že poplatok za poskytnutie služieb mal byť zahrnutý do RPMN, ako aj do samotnej výšky celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ uhradiť. Zároveň možno považovať praktiku žalovaného, ktorý oddelil zmluvu o úvere od dohody o poskytovaní služieb, čím došlo k uvedeniu nesprávnej výšky celkových nákladov, a tým pádom aj nesprávnej výšky RPMN za nekalú obchodnú praktiku. Aj z dôvodu nesprávnej výšky celkových nákladov a tým pádom aj nesprávnej výšky RPMN je poskytnutý úver jednoznačne bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalovaný nezapočítal odplatu za poskytnutie služieb podľa dohody o poskytovaní služieb (uzavretých v súvislosti s predmetnými zmluvami o spotrebiteľskom úvere) do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, výška RPMN v predmetných zmluvách obsahovala nesprávne uvedenú hodnotu, keďže do výpočtu RPMN sa zahŕňajú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, kam patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. V predmetných zmluvách bol tak zároveň obsiahnutý nesprávny údaj aj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ktorou sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a ktorá predstavuje obsahovú obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ). Dôsledkom uvedeného je zákonná sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov, na ktorú súd prihliada ex offio.

36. Vo vzťahu k úrokovej sadzbe upravenej v jednotlivých zmluvách o úvere, t. j. v Zmluve I. vo výške 70,01% , v Zmluve II. vo výške 70,02% a v zmluve III. vo výške 70,00% súd poukazuje na skutočnosť, že zmluvne „dojednaný“ úrok v uvedenej výške za poskytnuté úvery je v rozpore s dobrými mravmi, pretože niekoľkonásobne prevyšuje priemerné úrokové miery podobných úverov v čase uzavretia predmetných zmlúv. Súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ Ak dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve klauzuly, ktoré sú v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak sa dostáva do rozporu so zákonom a takéto klauzuly sú neplatné (§ 39 Občianskeho zákonníka). Porovnajúc dojednaný úrok s úrokovou mierou obvyklou z praxe peňažných ústavov v rozhodnom období (podľa údajov Národnej banky Slovenska), podľa ktorých priemerná ročná úroková miera z úverov obdobných ako v prejednávanej veci činila pre spotrebiteľské úvery so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby od 1 do 5 rokov -Domácnosti S.14+ S.15 celkovo za rok 2012 11,64 %, pričom v mesiaci marec 2012 činila 11,76 %, v mesiaci august 2012 činila 12,12% a v januári 2013 predstavovala 11,97%, dospel súd k záveru, že dojednanie úrokov vo výške niekoľkonásobne vyššej ako priemerná úroková miera zo spotrebiteľských úverov bánk je dojednaním, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je v zhľadom na ich neprimeranú výšku v rozpore s dobrými mravmi a z tohto dôvodu ho súd v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka posúdil ako neplatné. Neprimeranou, a teda odporujúcou dobrým mravom je spravidla taká výška úrokov dojednaná medzi účastníkmi úverového vzťahu, ktorá podstatne presahuje

úrokovú mieru obvyklú v dobe ich dojednania, a to stanovenú najmä s prihliadnutím na najvyššie úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní úverov a pôžičiek. Nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že neprimerane vysoké úroky dohovorené pri spotrebiteľskom úvere sú považované za odporujúce všeobecne záväzným pravidlám správania a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným zásadám spoločenského poriadku, a že sú teda v rozpore s dobrými mravmi tak, ako to má na mysli § 3 Občianskeho zákonníka. Už v minulosti súdy judikovali, že pokiaľ dohodnutá výška úrokov takmer štvornásobne presahuje hornú hranicu obvyklej úrokovej miery, ide o výrazný a podstatný presah hornej hranice tejto obvyklej úrokovej miery, kedy je odôvodnený právny záver, podľa ktorého išlo o dohovor, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, teda v zmysle ustanovenia §39 Občianskeho zákonníka neplatný.

37. Pre úplnosť súd uvádza, že žalobkyňou tvrdený dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti pre neuvedenie splátok istiny, úrokov a poplatkov už bol judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyvrátený.

38. Keďže ku konštatovaniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súd pristúpi v prípade, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje čo i len jedna z obligatórnych náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch, súd sa už ďalšími vytykanými nedostatkami predmetnej zmluvy nezaoberal.

39. Žalobkyňa tým, že „preplatila“ poskytnutý spotrebiteľský úver o hodnotu istiny, ktorú s poukazom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť bola povinná žalovanému ako veriteľovi vrátiť, plnila de facto bez právneho dôvodu, úmerne k čomu došlo na strane žalovaného (veriteľa) k bezdôvodnému obohateniu. K uvedenej problematike sa vyjadril napr. aj Ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 43/2020 zo dňa 12.05.2020, v zmysle ktorého bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere, má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie.

40. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutých úverov súd konštatuje, že povinnosťou žalobkyne bolo zaplatiť žalovanému len istinu úverov, ktorá jej bola reálne poskytnutá, a to v prípade Zmluvy I. sumu 817,44 Eur (keďže od sumy 960,-Eur, ktorá bola v zmluve dohodnutá ako výška úveru, bola žalobkyni odpočítaná suma 142,56 Eur ako odplata z Dohody o poskytnutí služby v zmysle časti 8 zmluvy označenej ako Dohoda o poskytnutí služby, a teda žalobkyni poskytol peňažné prostriedky len vo výške 817,44 Eur, čo mal súd preukázané z prehľadu platieb, ktorý tvorí súčasť spisu - č. I. 111 spisu), v prípade Zmluvy II. sumu 821,86 Eur (keďže od sumy 960,-Eur bola žalobkyni odpočítaná suma 138,14 Eur ako odplata z Dohody o poskytnutí služby) a v prípade Zmluvy III. sumu 1.388,53 Eur (keďže od sumy 1.500,-Eur bola žalobkyni odpočítaná suma 222,95 Eur ako odplata z Dohody o poskytnutí služby), pričom platby uhradené žalobkyňou nad rámec istiny predstavujú bezdôvodné obohatenie zo strany žalovaného.

41. Podľa prehľadu platieb predloženého žalovaným, ktorý žalovaná nespochybnila, žalobkyňa zaplatila žalovanému z titulu Zmluvy I. celkovo sumu 933,69 Eur, teda o 116,25 Eur viac ako jej bolo poskytnuté. Z titulu zmluvy II. zaplatila žalobkyňa žalovanému sumu spolu 1.162,43 Eur, teda o 340,57 Eur viac a v prípade Zmluvy III. zaplatila sumu 1.622,18 Eur, teda o 233,65 Eur viac. Žalobkyňa tvrdené skutočnosti ohľadne zrealizovaných platieb žiadnym spôsobom nerozporovala, preto ich súd považoval za nesporné a sumu spolu 690,47 Eur vyhodnotil ako plnenie bez právneho dôvodu podľa § 451 Občianskeho zákonníka.

42. Okresný súd sa ďalej zaoberal aj námietkou premlčania vznesenou žalovaným proti nároku uplatnenému žalobou. Žalovaný tvrdil, že posledná úhrada realizovaná zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX dlžníkom (žalobkyňou) bola 11.02.2015 a v prípade zmluvy č. XXXXXXXXXXXX dňa 21.02.2014 a teda, že v prípade predmetných zmlúv je potrebné nárok považovať za premlčaný.

43. Z predložených prehľadov platieb vzťahujúcich sa k všetkým trom zmluvám súd zistil, že nárok žalobkyne je čiastočne premlčaný.

44. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10- ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je teda stanovená dvojité kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým objektívna premlčacia doba

plynie od momentu, kedy došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, subjektívna plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

45. Pokiaľ ide o subjektívnu lehotu, súd je toho názoru, že pre začiatok jej plynutia je rozhodujúci deň, keď sa oprávnená osoba z bezdôvodného obohatenia v konkrétnom prípade skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil, a teda rozhodujúci je subjektívny moment, kedy sa dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva, pričom nie je rozhodujúce, že oprávnená osoba mala možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť už skôr. V predmetnej veci sa žalobkyňa o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedela v čase, kedy splnomocnila právnu zástupkyňu na zastupovanie, a to dňa 24.02.2017, kedy začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba. Žalovaný nepreukázal, že by sa žalobkyňa o bezdôvodnom obohatení dozvedela skôr. Žaloba žalobkyne bola podaná na súd dňa 30.11.2017. Žalobkyňa tak podala žalobu v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe.

46. Súd ďalej skúmal, či žaloba bola podaná tiež v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo. Ak sa teda plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. To znamená, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný „právny osud,“ premlčuje sa samostatne. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými žalobkyňa ako dlžníčka zaplatila viac, ako len prijaté plnenie ako istina úveru. Námieta premlčania vznesená žalovaným potom s poukazom na trojročnú objektívnu premlčaciu dobu (ktorá začala v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka plynúť od uhradenia tejto splátky, ktorou žalovaný mal získať bezdôvodné obohatenie) bola vznesená dôvodne, pretože žaloba bola podaná dňa 30.11.2017, t. j. niektoré žalobkyňou zaplatené splátky boli zaplatené už viac ako tri roky pred podaním žaloby, a to konkrétne splátky zaplatené pred 30.11.2014. Nárok žalobkyne je teda dôvodný iba vo vzťahu k platbám vykonaným od 30.11.2014 do 30.11.2017, t. j. späťne za 3 roky od podania žaloby.

47. V danom prípade sa súd nestotožnil s argumentáciou žalobkyne o dôvodnosti použitia desaťročnej objektívnej premlčacej doby, pretože tvrdenie žalobkyne, že k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na jej úkor došlo úmyselne, neobsahuje skutkové preukázanie opodstatnenosti tohto tvrdenia. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, a preto sa pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah zodpovedného subjektu k vlastnému úkonu a k výsledku tohto konania je založené jednak na prvku poznania spočívajúceho vo vedomí a predvídaní určitého následku, jednak na prvku vôle spočívajúci v tom, že subjekt prejavuje svoju vôľu tým, že niečo chce, ale aj tým, že je s niečím uzročený. Pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka o priamy úmysel ide vtedy, ak ten kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho chcel získať, o nepriamy úmysel ide vtedy ak ten kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane bol s týmto následkom uzročený. V konaní nebolo ničím preukázané, že by sa žalovaný na úkor žalobkyne úmyselne obohacoval, dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného mali byť úverové zmluvy uzavreté medzi stranami sporu, a len z toho, že tieto zmluvy je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov pre absenciu podstatných náležitostí, nie je možné konštatovať, že žalovaný mal úmysel sa obohatiť na úkor žalobkyne. Vzhľadom na vyššie uvedené v predmetnej veci prichádza do úvahy použitie trojročnej objektívnej premlčacej doby. Žaloba vo veci bola súdu doručená 30.11.2017, platby žalobkyne v prospech žalovaného pred 30.11.2014, kedy začala plynúť trojročná objektívna doba sú premlčané.

48. Vo vzťahu k Zmluve I. bol žalobkyňi žalovaným poskytnutý úver vo výške 817,44 Eur dňa 14.08.2012, ktorý žalobkyňa začala splácať dňa 13.09.2012 a poskytnutú sumu úveru (istinu) zaplatila dňa 12.03.2014 časťou splátky vo výške 20,86 Eur. K bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo v období od 12.03.2014 do 11.02.2015 (12.03.2014 časť splátky vo výške 1,75 Eur, 15.05.2014 splátka vo výške 54,50 a 11.02.2015 splátka vo výške 60,-Eur). Žalobkyňa teda preplatila spolu 116,25 Eur. S prihliadnutím na to, že žaloba na súd žalobkyňou bola podaná dňa 30.11.2017, splátky zo dňa 12.03.2014 a 15.05.2014 sú premlčané a iba vo vzťahu k splátke zo dňa 11.02.2015 vo výške 60,-Eur sa jedná sa o nepremlčanú čiastku bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k Zmluve I.

49. Vo vzťahu k Zmluve II. bol žalobkyni žalovaným poskytnutý úver vo výške 821,86 Eur dňa 24.01.2013, ktorý žalobkyňa začala splácať dňa 27.02.2013 a poskytnutú sumu úveru zaplatila dňa 30.04.2015 časťou splátky vo výške 8,75 Eur. K bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo v období od 30.04.2015 do 12.02.2018 (30.4.2015 časť splátky vo výške 11,25 Eur, 14.05.2015 splátka vo výške 32,-Eur, 16.07.2015 splátka vo výške 52,-Eur, 24.9.2015 splátka vo výške 52,-Eur, 23.10.2015 splátka vo výške 39,-Eur, 11.12.2017 splátka vo výške 51,44 Eur, 11.01.2018 splátka vo výške 51,44 Eur, 12.02.2018 splátka vo výške 51,44 Eur). Žalobkyňa tak preplatila spolu 340,57 Eur. S prihliadnutím na to, že žaloba na súd bola podaná dňa 30.11.2017, vo vzťahu k všetkým splátkam zaplateným od 30.04.2015 do 12.02.2018 vo výške 340,57 Eur sa jedná sa o nepremiľčané čiastky bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k Zmluve II.

50. Vo vzťahu k Zmluve III. bol žalobkyni žalovaným poskytnutý úver vo výške 1.388,53 Eur dňa 14.03.2012, ktorý žalobkyňa začala splácať dňa 12.04.2012 a poskytnutú sumu úveru zaplatila dňa 29.11.2013 časťou splátky vo výške 21,80 Eur. K bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo v období od 29.11.2013 do 21.02.2014 (29.11.2013 časť splátky vo výške 63,35 Eur, 13.12.2013 splátka vo výške 85,15 Eur a 21.02.2014 splátka vo výške 85,15 Eur). Žalobkyňa tak preplatila spolu 233,65 Eur. S prihliadnutím na to, že žaloba na súd žalobkyňou bola podaná dňa 30.11.2017, všetky uvedené splátky zo dňa 29.11.2013, 13.12.2013 a 21.02.2014 vo výške 233,65 predstavujúce čiastky bezdôvodného obohatenia sú premiľčané.

51. Vzhľadom na uvedené je v prípade Zmluvy I. premiľčaná suma 56,25 Eur a nepremiľčaná suma 60,-Eur, v prípade Zmluvy II. nie je premiľčaná žiadna splátka v celkovej výške 340,57 Eur a v prípade Zmluvy III. je premiľčaná celá preplatená suma 233,65 Eur. Z toho dôvodu súd priznal žalobkyni sumu 400,57 Eur (60,-Eur + 340,57 Eur) rovnajúcu sa nepremiľčaným splátkam, ktorými preplatila istinu, ktorá suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného na jej úkor, ktoré je žalovaný povinný žalobkyni vydať. Keďže žalobkyňa si uplatnila žalobou nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 536,15 Eur, súd potom žalobu vo zvyšnej časti prevyšujúcej sumu 400,57 Eur, zamietol.

52. Žalobkyňa si žalobou voči žalovanému uplatnila aj nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200,-Eur. Nárok žalobkyne sa opiera o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Vo vzťahu k citovanému ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Napokon, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. V tomto prípade však ale musí byť splnená podmienka na priznanie primeraného zadosťučinenia a tou je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a jeho preukázanie. V tejto súvislosti poukazuje súd na výklad vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 konštatoval, že "...Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo

spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy...“ .

53. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv, resp. že primeraného finančného zadosťučinenia sa nemožno domáhať v súvislosti s porušením práva podľa ustanovení Občianskeho zákonníka zameraných na ochranu spotrebiteľa.

54. Uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne a že si na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej uvedenými právnymi predpismi.

55. V danom prípade bol základ nároku žalobkyne daný jej úspechom vo vzťahu k uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v tomto konaní. Z tohto dôvodu boli splnené aj zákonné podmienky na vznik nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. od toho, kto za porušenie práva zodpovedá, teda od žalovaného. Je nepochybné, že žalovaný ako druhá zmluvná strana je zodpovedný za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne. Bolo preukázané, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď predložil žalobkyni na podpis zmluvu neobsahujúcu náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z.. S ohľadom na to je podľa názoru súdu naplnený vyššie uvedený základný predpoklad uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie a to, že boli porušené práva žalobkyne ako spotrebiteľa vyplývajúce z osobitných právnych noriem slúžiacich na ochranu spotrebiteľov.

56. Vzhľadom na okolnosti posudzovaného prípadu plní priznané finančné zadosťučinenie svoju satisfakčnú funkciu vo vzťahu k žalobkyni a súčasne sankčnú funkciu vo vzťahu k žalovanému. Výška primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200,- Eur v tomto konaní je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Je pritom potrebné opätovne zdôrazniť, že je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia to, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože nie je, podľa aktuálneho znenia právnej úpravy v § 3 ods. 5 cit. zákona, požadovaná ani prípadná hrozba ujmy, no pri určení výšky finančného zadosťučinenia je možné vychádzať napr. aj z prípadne hroziacej ujmy. Možnosť spôsobenia škody tak nie je len hypotetická, je teda zrejmé, že nešlo len o akademickú hrozbu, ale išlo už o priamy zásah do majetkovej sféry žalobkyne. Súd je toho názoru, že čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, bude pre žalobkyňu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur primerané. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie v prípade porušenia ochrany spotrebiteľa a úspešného uplatnenia práva, pričom uvedené predpoklady boli splnené. S ohľadom na uvedené súd žalobkyni priznal zadosťučinenie v hodnote 200,- Eur.

57. Podľa § 255 ods. 2 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

58. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

59. Predmetom sporu bolo zaplatenie sumy 536,15 Eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a sumy 200,-Eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia, spolu suma 736,15 Eur. Žalobkyňa mala úspech vo vzťahu k časti nároku na zaplatenie sumy 400,57 Eur a na zaplatenie sumy 200,-Eur. Neúspech mala žalobkyňa vo vzťahu k časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 135,58 Eur. Úspech žalobkyne percentuálne predstavuje 81,58 % a neúspech 18,42%. Čistý úspech žalobkyne potom predstavuje 63,16 % (81,58%-18,42%), preto má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 63,16 %.

60. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.